

VAN LLEGIR EN EL LLIBRE

**Un exemple d'una mala
comprensió**

Joan 21:19-23

per Antoni Mendoza i Miralles

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2003

Apartat 10053, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

correu-e: ecb.edicions@wanadoo.es

Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya

Introducció

Aquest últim capítol el dedicarem a considerar el perill d'una mala comprensió de la Paraula de Déu, i per això ens centrarem en l'exemple que trobem en els mots dels versicles 22 i 23, del capítol 21 de l'Evangeli segons Joan.

El Senyor Jesús havia estat parlant amb Pere. És la primera conversa privada entre ells dos que coneixem, des que Jesús va ressuscitar d'entre els morts. Jesús van donar l'oportunitat a Pere d'expressar el seu penediment per haver negat al seu Mestre tres vegades davant els servents del gran sacerdot; i de canviar cada una de les negacions, per una confessió d'amor. El penediment, i la restauració va permetre a Pere rebre l'encàrrec de tenir cura pastoral dels seus germans.

Tot seguit Jesús li diu a Pere que el segueixi, un mot que relacionat amb les paraules anteriors volen ser una invitació a seguir Jesús fins a la mort, en un servei fidel i dedicat; però també podria indicar, a més, la senzilla invitació perquè Pere se n'anés amb Jesús en aquell moment.

Mentre Pere caminava amb Jesús, s'adonà que els seguia *“el deixeble que Jesús estimava, el mateix que en el sopar s'havia reclinat sobre el seu pit i li digué: Senyor, qui és el qui et lliura?”*. Era l'apòstol Joan, l'escriptor d'aquest Evangeli, i un d'aquells tres que formaven el cercle íntim de Jesús: Pere, Joan i Jaume (Mt 17:1). Joan no s'atrevia a aplegar-se amb ells, que estaven conversant, però no volia estar lluny del seu Senyor i Mestre.

És en aquest context que Pere li pregunta a Jesús: *“Senyor, i aquest què?”*. No va ser una pregunta que agradés a Jesús, incloure una tercera persona quan hem estat invitats a prendre una decisió sembla una manera de deixar l'assumpte pendent. El centre de la resposta de Jesús a Pere són les paraules *“a tu què”*, ja que a continuació li tornar a dir: *“Tu segueix-me”*.

El perill d'aïllar unes paraules

Un dels perills, quan llegim la Paraula de Déu, és aïllar unes paraules del context en què van ser dites o escrites. Certes Bibles poden induir a això, quan destaquen unes paraules sobre unes altres en introduir els títols en negreta dins del text o quan fan servir tinta vermella per indicar les paraules que van ser pronunciades directament pel Crist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i té la mateixa autoritat, el que Crist va dir no és més inspirat que el que Pau va dir sota l'impuls de l'Esperit Sant.

Els deixebles van aïllar les paraules que Jesús va dir a Pere, i van arribar a falses conclusions. Una conclusió equivocada que es va escampar entre els germans, i que els va portar a creure que el Senyor havia promès a Joan que no moriria. Si aquest “rumor” s'hagués mantingut fins a la mort de Joan, que encara que molt gran, va morir, podia haver portat a afirmar que Jesús havia mentit, una conclusió molt perillosa.

La interpretació per sobre les paraules

Però aquest fet ens presenta un altre perill, ja que els deixebles van substituir les mateixes paraules de Jesús per a la interpretació que ells mateixos en van fer: *“es va escampar el rumor entre els germans, que aquell deixeble no moriria”*.

Alguns van saber les paraules que Jesús va dir, juntament amb la interpretació que es va donar entre els germans; però uns altres únicament van rebre la interpretació. El cert és que molts estaven convençuts que Jesús havia promès que Joan no moriria fins la seva segona vinguda.

De vegades la nostra lectura del text bíblic és esbiaixada, ja que no deixem parlar el text, sinó que incorporem automàticament una interpretació determinada a certes paraules i expressions. Un exemple d'això és l'efecte d'un himne que diu: “Cristo es el lirio del Valle de las flores, Él es la Rosa blanca y pura de Sarón”, fent servir les paraules de Càntic dels Càntics 2:1. Molts

interpreten quan llegeixen el text bíblic que les figures del lliri i la rosa representen a Crist. Però de fet, el text bíblic el que diu és que és “l’amiga” la que es presenta com la rosa i com el lliri, i que l’estimat li respon que si ella és un lliri, una planta molt senzilla, és un lliri entre espines.

Sempre hem de deixar parlar al text bíblic, per si ens cal revisar alguna interpretació “tradicional”, d’altra manera la “tradicció” esdevé una “traïció” a la Paraula que volem preservar. Entre aquells primers cristians la “tradicció” del que Jesús havia dit de Joan, que Joan anomena “rumor”, va substituir el significat de les mateixes paraules: portant a dir que Jesús havia afirmat el que no havia dit.

L’aclariment apostòlic

Va haver de ser el mateix implicat, Joan, qui sota la direcció de l’Esperit Sant recollís les paraules de Jesús, i aclarís aquella interpretació equivocada. Cal recordar que Joan va ser l’últim evangelista que va escriure el seu relat de la vida de Crist, i que ho va fer cap a finals del segle I.

Joan afirmà clarament que Jesús “*no li digué que no moriria*”. El rumor-interpretació que es va donar a les paraules de Jesús no es fonamentava en les mateixes paraules que aquest havia dit a Pere.

Joan considera, sota inspiració divina, que la citació textual de les paraules de Jesús eren suficients per desfer l’error, i establir la veritable interpretació. Les paraules de Jesús van ser: “*Si vull que ell es quedi fins que jo vingui, a tu què?*”.

En primer lloc havien de recuperar el context en què van ser dites. No van ser una paraules que Jesús digué a Joan, les va dir a Pere. No era una revelació que Jesús va donar a Pere, van ser una paraules que li va dir per indicar-li que estava fugint d’estudi, que el que havia de fer era seguir-lo, i no preocupar-se dels propòsits que el Senyor tenia per a Joan.

En segon lloc, les paraules de Jesús no van ser una afirmació, expressen una opció que no necessàriament s'havia d'esdevenir: “*Si vull*”. El que va dir Jesús és que no era cosa de Pere el plans que tenia per a Joan. Pere s'havia de preocupar pels plans que el Senyor tenia per a ell, i que li havia revelat en aquella conversa privada, i d'acceptar-los agraït.

Un altre exemple a les Epístoles

En la segona epístola de Pau a Timoteu trobem un altre exemple d'una mala interpretació i els seus resultats. En el capítol segon parla d'Himeneu i Filet, i que aquests afirmaven que “***la resurrecció ja ha tingut lloc***” (2:18).

Aquesta “xerrameca profana”, aquesta “paraula que rosegava com la gangrena”, aquest “malencert respecte a la veritat”, que estava capgirant la fe d'alguns, era deguda a una mala interpretació de certes afirmacions apostòliques, que havien esdevingut una heretgia.

Pau, com la resta dels apòstols, ensenyava que Crist havia ressuscitat d'entre els morts, i que això havia succeït com a part de l'obra salvadora, per a la nostra justificació (Rm 6:9; 4:25). Els creients havien participat en la seva mort i resurrecció, i això exigia que caminessin cercant les coses de dalt: “*Per tant, si vau ressuscitar amb Crist, cerqueu les coses de dalt, on és el Crist assegut a la dreta de Déu*” (Col 3:1-3).

Himeneu i Filet havien malinterpretat els ensenyaments apostòlics i les epístoles de Pau, no tenien en compte que hi havia una clara promesa de resurrecció física i d'una vida futura en els cels amb Déu.

Conclusió

Hem de tenir en compte, quan llegim les Escriptures, que podem malinterpretar-les. Això ens ha de portar a fer una lectura atenta i acurada, i a no oblidar mai que ens cal la il·luminació de l'Esperit Sant per evitar caure en l'error.

No hem d'espiritualitzar les paraules, no hem de llegir les paraules amb una interpretació preestablerta

Edicions Cristianes Bíbliques